ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயசாரம்

ஸ்தான விசேஷம்

குறிப்புகள்

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: அஸ்மத் ஸர்வ குருப்யோ நம:
சரணாகதன் இங்குள்ள காலம் இருக்க வேண்டிய முறை
ஸ்தான விசேஷ அதிகாரம் (குறிப்புகள்) - ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிய ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயசாரம்

1. இப்படி, மோக்ஷத்திற்காக சாஸ்த்ரத்தில் விதித்த சரணாகதியை ஒரு ஸதாசார்யன் மூலமாக அனுஷ்டித்த ஒரு சரணாகதன், ஸ்வ நிஷ்டையுடன் இருந்து கொண்டு, இங்குள்ள காலம் உத்தரக்ருத்யத்தைச் சாஸ்த்ர முறைப்படி சரிவர செய்து கொண்டு இருக்கும் போது, அந்த சரணாகதன் வசிக்க உரிய இடத்தை கூறும் அதிகாரம். இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயசாரம் என்ற க்ரந்தத்தில், 19வது அதிகாரமான 'ஸ்தான விசேஷ அதிகாரத்தில்' விவரிக்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

2. சாஸ்த்ரங்கள் ஜீவனின் தன்மைகளை 'ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களாக' (எல்லா ஜீவன்களிடம் உள்ள பொதுவான தன்மைகள்) இவ்வாறு விவரிக்கின்றன; அவை நான்கு :

#. ஞானம் - தன்னையும், தன்னை தவிர்த்த பிற வஸ்துக்களையும், அவைகளின் தன்மைகளையும் மற்றும் அவைகளின் செயல்களையும் எல்லா காலத்திலும் ஒரு முயற்சியும் இல்லாமல் அறிந்திருக்க கூடியவன் இந்த ஜீவன்.

#. அணு - உருவத்தில் மிக சூக்ஷ்மமாக (கண்ணால் காண முடியாக அளவிற்கு சிறியதாக) இருக்க கூடியவன் இந்த ஜீவன்.

#. ஆனந்தம் - துக்க கலப்பு இல்லாத எல்லா காலத்திலும் உயர்ந்த இன்ப நிலையிலேயே இருக்க கூடியவன் இந்த ஜீவன்.

#. அமலம் - எந்த விதமான இழிவான குணங்களும் அற்றவன் இந்த ஜீவன்.

3. இப்படி இயற்கை குணம் உள்ள இந்த ஜீவாத்மா, கர்ம அனுகுணமான 'ப்ரக்ருதியால் ஆன சரீர' சம்பந்தம் காரணமாக செயற்கை தன்மைகளை அடைகிறான். இந்த செயற்கை தன்மைக்கு காரணம் அவித்யை, கர்மம், வாஸனை, ருசி மற்றும் ப்ரக்ருதி சம்பந்தம்.

4. உதாரணமாக, ஒரு ராஜகுமாரன் பேச்சுக்களை அறியாத இளம் வயதினிலே, வழி தவறி சென்று விடுகிறான்.

அவனை ஒரு வேடன் எடுத்து வளர்க்கிறான்.

வேடர் தொழிலையே தன் தொழிலாக நினைத்து வளர்கிறான் அந்த ராஜகுமாரன்.

அவனுடைய ராஜ லக்ஷணத்தைக் கண்ட, அங்கு வந்த சில மஹான்ககள், அவனுக்கு தான் யார் என்பதை புரிய வைத்து அவன் பெற்றோர்களைப் பற்றியும் அறிவிக்கின்றனர்.

தன்னை உணர்ந்த அந்த ராஜகுமாரனுக்கு, தன் பெற்றோரிடத்தில் தானாகவே அன்பு உண்டாகிறது. அவர்களிடம் சேர ஆசை வருகிறது.

5. இந்த உதாரணத்தில் உள்ள ராஜகுமாரன் என்பவன் தான் இங்குள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவர்கள்.

வழி தவறி சென்ற இடமானது இந்த ப்ராக்ருத கர்ம பூமி. வேடர்கள் தான் இந்த ஜீவர்களுக்கு கிடைத்த சரீர மற்றும் புலன்களின் சம்பந்தம்.

இந்த ஜீவர்கள் தன் தொழிலாக கருதுவது இவர்களின் சரீர மற்றும் புலன்களால் செய்யப்படும், ப்ராக்ருத லோகங்களில் உள்ள ஸுக துக்கங்களுக்கான, காரியங்கள்.

இந்த ஜீவர்களை காண வந்த மஹான்கள் தான் சாஸ்த்ரப்படி தத்வங்களை பிழையற கற்று அறிந்த ஆசார்யர்கள்.

இந்த ஜீவர்களுக்கு புரிய வைத்தது என்பது இந்த ஜீவர்களின் உண்மை நிலையையும் மற்றும் இவனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனின் சம்பந்தத்தையும் விளக்கியது.

6. ஆக, ஆசார்ய அனுக்ரஹத்தால் ஜீவர்களின் இயல்பான நிலையில் தெளிவு கொண்டு, ஸர்வேஸ்வரனான ஶ்ரீமந் நாராயணனிடம் தனக்கு உள்ள சம்பந்தத்தை உணர்ந்து, ‘சரணாகதி’ என்ற அனுஷ்டானத்தை அர்ச்சாவதார எம்பெருமானிடம் ஒரு ஸதாசார்யனைக் கொண்டு ஒரு முறை செய்து, இதனால் அந்த சரணாகதனுக்கு (த்ருப்த ப்ரபன்னனுக்கு) அப்போதுள்ள சரீர முடிவில் மோக்ஷத்தை அடைய முடிகிறது. மோக்ஷத்தை அடையும் வரையில், இங்குள்ள காலம், அந்த சரணாகதன், தன் இயல்பு தன்மையை உணர்ந்த பிறகு, வசிக்க உரிய இடத்தை முதலில் ஒரு ஸ்லோகத்தில் ஸங்க்ரஹிக்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

7. ‘யத்ர ஏகாக்ரயம் பவதி பகவத் பாத ஸேவார்ச்சனாதே: யத்ரைகாந்த்ய வ்யவஸித தியோ யஸ்ய கஸ்யாபி லாப: வாஸஸ்தாநம் ததிஹ க்ருதிநாம் பாதி வைகுண்ட கல்பம் ப்ராயோ தேசா முநிபிருதிதா: ப்ராயிகௌசித்யவந்த:’

அதாவது, எந்த ஓர் இடத்தில் வசிக்கும் போது எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதார திருவடி தரிசனம், திருவாராதனம் முதலானவற்றுக்கு ஏற்ற மன ஒருமைப் பாடு உண்டாகிறேதா, மற்ற தேவதைகளின் சம்பந்தம் (நினைவாலும் செயலாலும்) முற்றிலுமாக அற்று இருக்கிறதோ, உலக பலனை நோக்காமல் உறுதியான மனம் அடைய முடிகிறதோ, அப்படிப்பட்ட இடம் இந்த உலகில் வாழும் சரணாகதனுக்கு ஶ்ரீவைகுண்டம் போலே ப்ரகாசமாக உள்ளது. மஹரிஷிகளால் ‘ஸ்தான விசேஷமாக’ உரைக்கப்படுகிறது.

1. ஒரு சரணாகதனுக்கு உகந்த இருப்பிடமாவது ‘வர்ணாஸ்ரம தர்மம்’ அனுஷ்டிக்கிற பரமேகாந்திகள் உள்ள இடங்களே ஆகும்.

ஆக, இவ்வுலகில் வாழும் காலம், எம்பெருமானுக்கு ஏற்புடைய வகையில் வாழ்வதில் விருப்பம் கொண்டபடி சரணாகதன் உள்ளான்.

2. அதன் காரணமாக, பரமேகாந்திகளிடம், மிகுந்த அன்பு கொண்டவனாயும், அவர்களிடம் கௌரவ புத்தியுடனும், சரணாகதன் நடந்து போக வேண்டும்.

பரமேகாந்திகளாவர், ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீமந் நாராயணனே தன்னால் பூஜிக்கத் தகுந்தவன் என்றும், சாஸ்த்திர விதிப்படி நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பவனாயும், மற்ற தேவதைகளின் சம்பந்தம் எவ்விதத்திலும் இல்லாமல் இருந்து கொண்டும், அந்த எம்பெருமானிடத்தில் மோக்ஷ பலன் அன்றி வேறு எதையும் யாசிக்காதவனாயும், இங்குள்ள காலம், பகவனையும் அவன் அடியார்களான பாகவத ஆசார்யர்களின் கைங்கர்யத்தையே தனக்கு உள்ள உயர்ந்த செயல்களாகவும் எண்ணி அதற்கு ஏற்றார் போல் இருந்து போகிறவர்கள் ஆவர்.

அப்படிப்பட்ட பரமேகாந்திகளுக்கு ஏற்றம் எதனால் என்றால்:

‘ஜாயமானம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுசூதன சாத்விகஸ்ஸது விஜ்ஞேயஸ் ச வை மோஷார்த்த சிந்தக’ என்கிறபடியே

'எவன் பிறக்கும் போது மதுஸூதனனான எம்பெருமானின் கடாக்ஷத்திற்கு ஆளாகிறானோ அவன், ஸத்வ குணம் மேலோங்கி இருப்பான். அவனுக்குத் தான், அந்த பிறவியில் மோக்ஷத்தில் ஆசை உண்டாகும்’.

‘ப்ருஹ்மாணம் ஷிதி கண்டம் ச யாச்சன்யா தேவதா ஸ்ம்ருதா: ப்ரதிபுத்தா: ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம்’ என்ற ப்ரமாணத்தால்,

'ப்ராக்ருத லோகத்தில் இருக்கும் ப்ருஹ்மா, சிவன் போன்ற தேவதைகளை புத்தி உள்ளவர்கள் (மோக்ஷத்தில் ஆசை உள்ளவர்கள்) ஸேவிப்பதில்லை. அவர்கள் கொடுக்கும் பலன்கள் அல்பமாயும் அழிவடையும் தன்மையும் கொண்டுள்ளன’.

‘யேது ஸாமான்ய பாவேன மன்யன்தே புருஷோத்தமம் தே வை பாஷாண்டினோ க்ஞேய: ஸர்வ கர்ம பஹிஷ்க்ருதா:’ என்பதால்,

'புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை மற்ற தேவதைகளாகிய ப்ருஹ்மா, ருத்ரன், இந்திரன் போன்றவர்களுக்கு ஸமமாக எண்ணுபவர்கள் பாஷாண்டிகள் ஆவர். அவர்கள் எந்த ஒரு வைதீக கர்மா செய்வதற்கும் தகுதி அற்றவர்கள்’.

3. அம்பரீஷன் என்ற ஒரு மஹாராஜா, புராண காலத்தில், பூ மண்டலம் முழுக்க ஆண்டு வந்தார். அவர் ஒரு பரமேகாந்தி. ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலும், பாகவதர்களிடத்திலும் பக்தி கொண்டவர். தன் வசமிருந்த ஐஸ்வர்யத்தை துச்சமாக கருதியவர். சாஸ்த்திரத்தில் விதித்த வற்றிலேயே தன் புலன்களால் கவனம் செலுத்தியவர். சாஸ்த்திரத்தில் விதித்த கர்மாக்களை தவறாது செய்து வந்தவர். பல யாகங்களை செய்தவர். இவரது பக்தியை மெச்சி ஹரி அவருக்கு ஸுதர்ஸன சக்கரத்தை பாதுகாப்பிற்காக அளித்தார்.

ஒரு சமயம், அவர் ஏகாதசி வ்ரதத்தை முடித்து த்வாதசி பாரணைக்கு செல்லும் போது துர்வாஸ முனிவர் வந்தார். அவரை பாரணைக்கு அழைத்த அம்பரீஷனிடம், துர்வாஸர், பாரணைக்கு முன்பு தான் நீராடி வருவதாக கூறினார். பாரணை காலம் முடிகிற தருவாயை அடைந்ததால், அம்பரீஷன் அங்கிருந்த ப்ராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களின் அனுமதி பெற்று, காலம் தவறாமல் இருக்க, தீர்த்தத்தை கொண்டு பாரணையை செய்து முடித்தார். நீராடி வந்த துர்வாஸர் அம்பரீஷன் தீர்த்த பாரணை செய்ததை அறிந்து, கடும் சினம் கொண்டார். தன்னை அவமதித்ததாக எண்ணம் கொண்டார். தன் தபோ வலிமையால் ஒரு பேயை ஸ்ருஷ்டித்து, அம்பரீஷனை துன்புறுத்த ஏவினார்.

ஆனால், அம்பரீஷனை காத்து வந்த ஸுதர்ஸன சக்கரம் அந்த பேயையும் துர்வாஸரையும் விரட்டியது. ப்ருஹ்மா ருத்ரன் போன்ற அனைத்து லோகத்து தேவதைகளையும் ப்ரார்த்திதார் துர்வாஸர். விஷ்ணு மாயைக்கு தாங்களும் வசப் பட்டவர்களே என்று கூறி அனைத்து தேவதைகளும் விலகிக் கொண்டனர்.

ஸுதர்ஸன சக்கரத்திடமிருந்து விடுபட முடியாத துர்வாஸர் விஷ்ணுவிடம் வந்து ப்ராத்தித்தனர். 'தன் சரணாகதன் விஷயத்தில் தான் வசப்பட்டவன்' என்று கூறி, துர்வாஸரை அம்பரீஷனிடம் மன்னிப்பு கேட்க பணித்தார். அம்பரீஷனை அணுகி ஸுதர்ஸன சக்கரத்திடமிருந்து விடுதலைப் பெற்றார் துர்வாஸர். ஆக, ஒரு பரமேகாந்தி விஷயத்தில் எம்பெருமானின் நோக்கு உணரத்தக்கது.

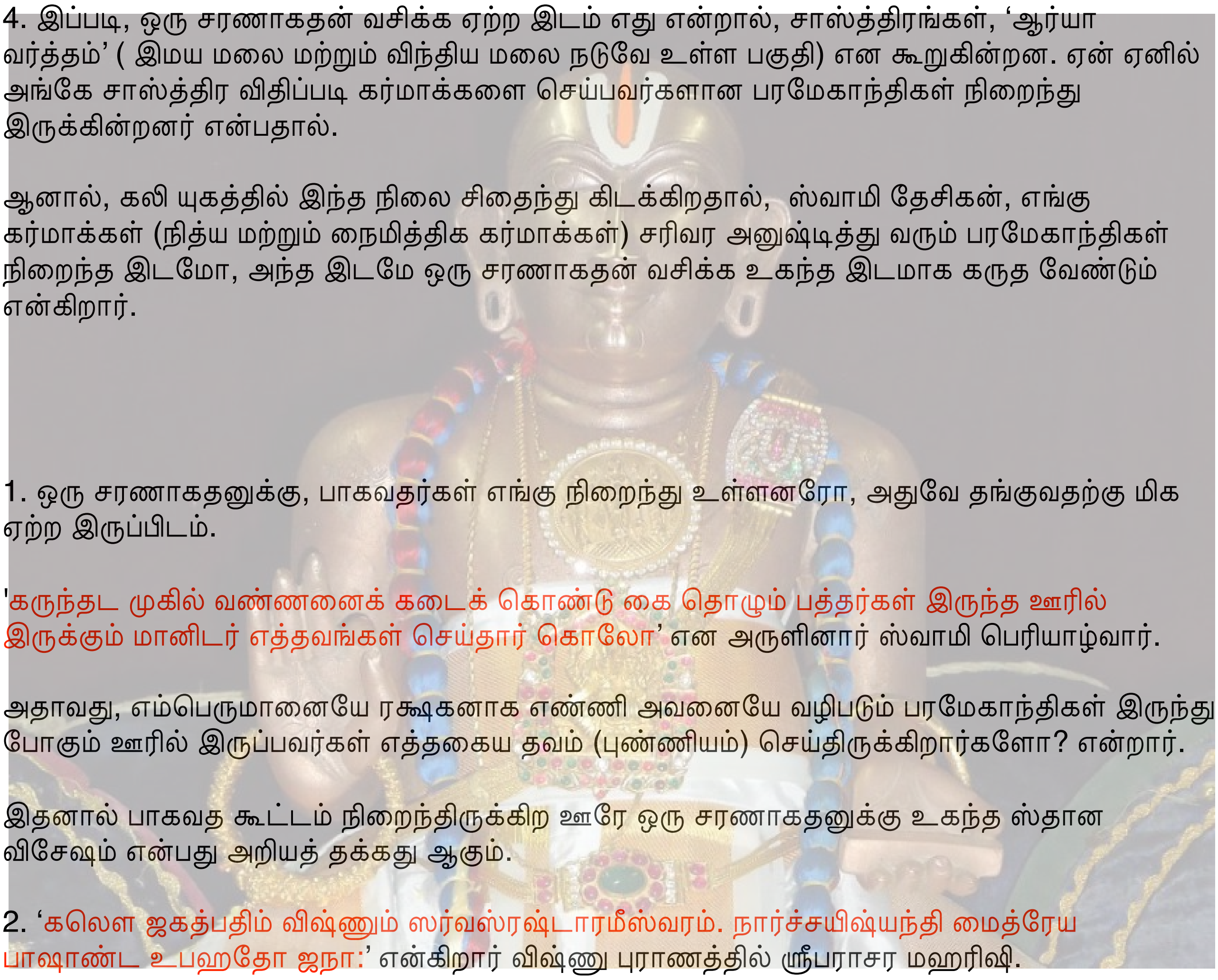

4. இப்படி, ஒரு சரணாகதன் வசிக்க ஏற்ற இடம் எது என்றால், சாஸ்த்திரங்கள், 'ஆர்யா வர்த்தம்' (இமய மலை மற்றும் விந்திய மலை நடுவே உள்ள பகுதி) என கூறுகின்றன. ஏன் ஏனில் அங்கே சாஸ்த்திர விதிப்படி கர்மாக்களை செய்பவர்களான பரமேகாந்திகள் நிறைந்து இருக்கின்றனர் என்பதால்.

ஆனால், கலி யுகத்தில் இந்த நிலை சிதைந்து கிடக்கிறதால், ஸ்வாமி தேசிகன், எங்கு கர்மாக்கள் (நித்ய மற்றும் நைமித்திக கர்மாக்கள்) சரிவர அனுஷ்டித்து வரும் பரமேகாந்திகள் நிறைந்த இடமோ, அந்த இடமே ஒரு சரணாகதன் வசிக்க உகந்த இடமாக கருத வேண்டும் என்கிறார்.

1. ஒரு சரணாகதனுக்கு, பாகவதர்கள் எங்கு நிறைந்து உள்ளனரோ, அதுவே தங்குவதற்கு மிக ஏற்ற இருப்பிடம்.

'கருந்தட முகில் வண்ணனைக் கடைக் கொண்டு கை தொழும் பத்தர்கள் இருந்த ஊரில் இருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார் கொலோ' என அருளினார் ஸ்வாமி பெரியாழ்வார்.

அதாவது, எம்பெருமானையே ரக்ஷகனாக எண்ணி அவனையே வழிபடும் பரமேகாந்திகள் இருந்து போகும் ஊரில் இருப்பவர்கள் எத்தகைய தவம் (புண்ணியம்) செய்திருக்கிறார்களோ? என்றார்.

இதனால் பாகவத கூட்டம் நிறைந்திருக்கிற ஊரே ஒரு சரணாகதனுக்கு உகந்த ஸ்தான விசேஷம் என்பது அறியத் தக்கது ஆகும்.

2. 'கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஸ்வரம். நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷாண்ட உபஹதோ ஜநா:' என்கிறார் விஷ்ணு புராணத்தில் ஸ்ரீபராசர மஹரிஷி.

அதாவது, மைத்ரேயரே! உலக நாயகனாக உள்ள ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீமந் நாராயணன், கலி யுகத்தில் பாஷாண்டிகளால் ஆராதிக்கப் பட மாட்டார்கள் என கவலை கொள்கிறார் ஸ்ரீபராசர மஹரிஷி.

அசுர குணம் படைத்தவர்களே கலி யுகத்தில் பெரிதும் காணப்படுவர்கள் எனக் கருத்தாகிறது.

3. அசுர பிறவியாக உள்ளவர்களை கீழ் உள்ள குணங்களால் கண்ணன் கீதையில் அடையாளம் காட்டுகிறான்:

பிறர் தன்னை புகழ எண்ணி செய்யும் தர்மங்கள் கொண்டவர்கள்

பிறவியினாலும் படிப்பினாலும் வரும் கர்வம் உள்ளவர்கள்

உலக விஷயங்களில் அளவற்ற ஈடுபாடு உடையவர்கள்

பிறருக்கு தீங்கை விளைவிப்பதை இயல்பாகக் கொண்டவர்கள்

கடும் சொற்களை பேசும் வழக்கம் கொண்டவர்கள்

உயர்ந்த தெய்வமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை மற்ற தாழ்ந்த தெய்வங்களுக்கு ஸமமாக நினைத்து வாழ்பவர்கள்

சாஸ்த்ர விதிகளை (செய்யத் தகுந்தது மற்றும் செய்யத் தகாதது என்ற விதிகளை) மீறி நடப்பதையே குணமாக உடையவர்கள்

4. ஸ்ரீபராசர மஹரிஷி வரலாறு இங்கு அறியத் தக்கது.

இவருடைய தகப்பனாரான சக்தி என்ற மஹரிஷி ஒரு அரக்கனால் கொல்லப் பட்டார்.

சோகமடைந்த ஸ்ரீபராசரர் தான் ஒரு யாகத்தை செய்து அனைத்து அரக்கர்களையும் அழிக்க முன் வந்தார்.

அந்த அரக்கர் குலத்தோர் ப்ருஹ்மாவிடம் விண்ணப்பித்தனர். ஒரு அரக்கன் செய்த தவற்றிற்காக குலத்தை அழிப்பது சரியாகாது என்றனர்.

அதனை ஏற்ற ப்ருஹ்மா, தன் புதல்வரான புலஸ்தியரையும், ஸ்ரீபராசரரின் பாட்டனாரான வஸிஷ்டரையும் அனுப்பி, ஸ்ரீபராசரர் செய்யும் யாகத்தை நிறுத்த அவருக்கு எடுத்துரைக்க நியமித்தார். அவ்வாறே, அவர்கள் ஸ்ரீபராசரரை அணுகி, அவர் செய்யும் இந்த செயல் சரியானது அல்ல என விளக்கினர்.

அதை ஸ்ரீபராசரர் ஏற்றார். இதற்கு ப்ரதியாக, மஹா ஸாத்வீகரான ஸ்ரீபராசரர், தனக்கு 'பர-அவர தத்வ ஞானம்' பெற அனுக்ரஹிக்க வேணுமாய் ப்ரார்த்தித்தார்.

அதாவது, பர தத்வமான ஈஸ்வரனைப் பற்றியும் (அவனது இயற்கை நிலை, செயல்கள் போன்றவை) மற்றும் தாழ்ந்த தத்வமான சேதன (ஞானம் உள்ளவர்கள்) மற்றும் அசேதன (ஞானம் அற்றவைகள்) தத்வங்களைப் பற்றியும் பிழையில்லாத தெளிவு பெற விரும்பினார்.

புலஸ்தியரும் வஸிஷ்டரும் அனுக்ரஹித்தனர்.

அந்த அனுக்ரஹத்தினால், ஸ்ரீபராசரர் இயற்றிய விஷ்ணு புராணம், ஒரு தேவதையை புகழ வந்தது அல்ல. அது உபநிஷத் ஸாரமான தத்வ ஞானத்தை அளிக்க வந்தது; அதில் பரமாத்மா ஸ்ரீவிஷ்ணு என்று உபநிஷத் உரைப்பதால், அதற்கு விஷ்ணு புராணம் என பெயர் பெற்றது. அதனால் அந்த புராணத்தை புராண ரத்னமாகக் கொண்டாடப் படுகிறது. வேதத்தை ப்ராமாணமாக ஒத்துக் கொண்ட அனைத்து வைதீக மதங்களும் விஷ்ணு புராணத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்துள்ளன. ப்ரமாணமாகவும் ஏற்றனர்.

5. ‘கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா க்வசித் க்வசித் மஹா பாகா த்ரமிடேஷூ ச பூரிச தாமர பரணீ நதீ யத்ர கிருதமாலா பயஸ்வி நீ காவேரீ ச மஹா பாகா ப்ரதீசீ ச மஹா நதீ’ என்கிறது ஶ்ரீமத் பாகவத ஸ்லோகம்.

அதாவது, கலி யுகத்தில் அல்லவோ ஸர்வேஸ்வரனான ஶ்ரீமந் நாராயணனே பரமாத்மா என்று சாஸ்த்திர விதிப்படி எண்ணம் கொண்ட மஹான்கள் அவதரிப்பார்கள்.

அவர்கள் த்ராவிட தேசத்தில் தோன்றுவார்கள்.

அதாவது, தாமிரபரணி நதிக் கரையிலும், க்ருதமாலா என்று கூறப்படும் வைகை ஆற்றங்கரையிலும், பயஸ்வநீ என்ற பாலாற்று தீரத்திலும், காவேரி ஓடும் பாகத்திலும், கேரளத்தில் மேற்கு நோக்கி செல்லும் பெரியார் ஆற்றங்கரையிலும் தோன்றுவார்கள்.

ஆழ்வார்கள் அனைவரும், மேலும் நமது ஆசார்ய ஸ்ரேஷ்டர்களான நாதமுனி, ஆளவந்தார், ஶ்ரீராமானுஜர், ஸ்வாமி தேசிகன் போன்ற நாராயணப் பராயணர்கள் இங்கே தானே அவதரித்துள்ளனர்.

இந்த மஹான்களைக் கொண்டு அசுர பிறவிகள் அதிகமாக உள்ள கலி காலத்தில், எம்பெருமான் நல்வழி நடத்த விழைகிறான்.

ஆக, பாகவதர்கள் நிறைந்த த்ராவிட தேசமே ஒரு சரணாகதன் இருக்க ஏற்ற இடம் எனக் கருத்தாகிறது.